

На видело.

Което ви говоря въ тъмнината,
кажете го на видело.*)

„Кажете го на видело“. — Кое трѣбва да се каже на видело? — Което се говори. — Кой може да говори? — Само разумнитѣ същества говорятъ. Значи, говорътъ е методъ, съ който си служатъ разумнитѣ същества. При това, тѣ се стремятъ да говорятъ правилно. За да говори правилно, човѣкъ се нуждае отъ виделина. Щомъ има виделина, между думитѣ и мислитѣ му има тѣсна връзка. Ако не сж свързани, тѣ произвеждатъ шумъ, бучение. Запримѣръ, силниятъ вѣгъръ, буйнитѣ води, падашитѣ камъни произвеждатъ бучение. Пъшкането, стененето на болния сжщо не е говоръ.

„Кажете го на видело“. Сега и азъ говоря на ученицитѣ, на които съзнанието е будно и живѣятъ въ виделина. Ученикъ е онзи, който учи и разбира това, което учи. Той не си въобразява, че знае много, че е силенъ. Каквото знае, той го прилага. Какъвъ смисълъ има знанието, ако човѣкъ се дави и не може да си помогне? Какъвъ смисълъ има знанието, ако те нападнатъ разбойници, а ти не можешъ да имъ кажешъ една дума, съ която да се освободишъ отъ тѣхъ. Разбойницитѣ никога не обиратъ умния човѣкъ. — Защо? — Той знае, какъ да се справя съ тѣхъ. И жената никога не търси глупавъ мъжъ. Като дойде време да избира мъжъ, тя търси уменъ. Ако попадне на глупавъ мъжъ, тогава тя иска да бжде богатъ. И Христось слѣзълъ на земята да изучава хората. Той се интересува отъ тѣхния умъ и отъ тѣхното сърдце, като отъ богатство, което имало отношение, както къмъ тогавашния му животъ, така и къмъ бждеция. Христось ималъ отношение къмъ хората като къмъ души, които никога не губятъ цената си. Той знаелъ, че каквато е нуждата на хората отъ виделината, която имъ донесе, такава е и Неговата нужда отъ тѣхъ. Затова, именно,

*) Матей 10: 27.